

Diari d'un Segrestament

NATALIA FIGUEROA A LA MONCLOA

Quan el jutge va interrogar la redacció de LA PIPA D'EN ROC com a pressumptes responsables del fallit segrest de Natàlia Figueroa va quedar ben clara de seguida la nostra responsabilitat.

Això que ara segueix vol ser una explicació del perquè vàrem dur a cap una acció tan arriscada i poc constitucional.

Resulta que el nostre conegut redactor Serafi Bandarra és molt amic del no tan conegut cantant Rapael, una amistat de la infància, no us penséssiu! Doncs el Rapael aquest estava trist degut a que les seves fans s'han passat en banda al canalla d'en Lleift Garrett (llegiu supra o infra) i que això de competir amb un petitoi de disset anys ho veu més aviat difícil. El nostre redactor molt afeccionat a la caritat domèstica, fa hores extres als Fills de Maria, va proposar-li això del segrest com a mètode de solucionar la baixa de popularitat. Al Rapael això li va semblar com traveta al veí malparit, i ho va aprovar entusiasmada. La resta de la trama ja la sabeu tots pels diaris, el que no han dit és les sensacionals declaracions de la Marquesa a la nostra redacció. I per això ara les diem nosaltres.

Estem en un pis franc del Passeig de Gràcia. Això de franc és un dir doncs podem assegurar-los-hi que ens costaria un ull de la cara si en paguéssim el lloguer. Tenim aquí mateix al costat a la senyora de Rapael lligada de mala manera amb cadenes, cordills, esparadrap, i d'altres matèries inflamables. La pobreta ens diu amb els ulls que si li trèiem la pilota de tennis de la boca podria parlar amb més comoditat. Ho fem de cara a interrogar-la hàbilment i treure'n un bon reportatge que colarem embolicat amb unes mitges amb sang a l'entreviu. Ja ho sabeu, el morbo dona pela llarga.

Serafi Bandarra: Senyora de Rapael, perquè s'ha deixat segrestar per nosaltres?

Natàlia: Como dice, caballero?

Xato de la Xexa: Serà malaia la tia? Escolta, penques, que aquí el personal gasta molt mala orxata i la meua canalla està tipa de fer el gandul. Parla ja ocella.

Natàlia: No te enfades pequeño pero has de saber que servidora es Marques y en estas altitudes no acostumbamos a dirigimos con demasiada familiaridad a leguleyos y trabajadores en general.

Mec: Mec, mec!

Natàlia: Estate quieto!

Serafi: Senyoreta, col·labori i tot anirà sobre rodes. Que opina de la onada desestabilitzadora que estem vivint?

Natàlia: Que contenta estoy, por fin una persona inteligente con la que poder conversar. Si Señor Bandarra, estoy con usted. Esto cada día se está poniendo más feo. Por cierto conoce la sucia maniobra que nos estan haciendo los rusos de cara a hundirnos más y más en la desesperación desestabilizadora? Que nol.

Los muy c... han subido el precio del caviar fresco, una cerdada oiga. Yo ayer se lo decía al Rapael:

Adonde vamos a llegar hijo, ahora terrorismo culinario. Jol!

Mamelles: El que ho fa, ho fa per viure. El que ho compra no ho ha de menester. I el que ho ha de menester no hi veu. Què és?

Natàlia: Un taüt, gamarús.

Acid Sulfúric: Escolta maca, què et sembla Vivaldi?

Natàlia: Pierdes el tiempo cariño, en casa no escuchamos música. Es por lo de mi marido, sabes. Le horrroriza oírse.

Palangana: Yo soy aqueíl.

Natàlia: Esto se lo dirás a todas. Por cierto, en estas trágicas circunstancias ya puedo decirlo, "aqueíl" no és "él", sino el "otro". Tout compris. I suppose.

Oliver: Nosce te ipsum!

Natàlia: Oye, a este señor no se le entiende nada. Ahora que me acuerdo, conocéis a la Marquesa del Pardo, pues el otro día me dijeron que ella y un señor de Valladolid...

En aquest precís moment va ser quan el Comisario Conseja va entrar i ens va aixafar la guitarra amb la seva oportunitat.

De tota manera un dia d'aquests continuaran les nostres sensacionals revelacions. Concretament d'aquí disset anys i un dia d'aquests.

—Figuris, l'Alomar ha parlat de Luteró.
—¿I de l'Otero? ¡A quin temps hem arribat que nos fies al Ateneu es parla de denotat!

**Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC**

TROBALLES PREHISTORIQVES AL SEGLE XXXVII

La ciència està d'enhorabona. Un nou jaciment prehistòric acaba de ser descobert al sector B-C-14, 2n. Aquesta sigla correspon a la regió nord-est del desert abans conegut per Terra dels Conills. El jaciment es troba al lloc que les cròniques d'abans situen la fantàstica ciutat de Barcelona. I els científics asseguren que amb les actuals troballes hom podrà establir amb més seguretat si va existir l'ètnia "catalanesca", nadius originals del lloc.

El que passa és que a la vista dels primers residus antics ara descoberts s'ha produït una forta polèmica sobre com era la civilització a la qual pertanyien. Hi ha qui opina que parlar de civilització és un abús terminològic i que més aviat hom hauria de referir-se a un estat de vida latent molt degradat i primari. Però els científics són com canalla i també hi ha qui, per portar la contra, afirma que els naturals eren gent de bella anomenada i la millor cosa del món. Les posicions irreductibles d'ambdós grups de tècnics en la matèria fa que un servidor no

vulgui mullar-se el cul. Per la qual cosa passem a fer una ràpida llista de les troballes i deixalles dels antics "catalanescos", ara al Museo d'Andròmines de Llot, capital del Món (el lliure, és clar).

1.— Recipient fràgil i translúcid. A la banda de davant hi ha incrustat un rètol amb caràcters del segle XX que diu: "Loca Cola". Hom no sap la possible utilització del mateix. Però l'anàlisi de la substància que contenia ha donat un tan alt grau de toxicitat que se'l suposa material d'ús perillós.

2.— Una de les troballes que ha portat més discussió és la que, al cap i a la fi, s'ha batejat com "Autus Mamíferus Cuadrupedus". Sembla ja segur que es tracta de l'esquelet d'un animal propi de l'època. La seva carcassa denota que de intel·ligència no en devia posseir massa ja que no s'ha descobert el lloc del cervell. El Professor Teius té l'agorosa teoria que el seu gros volum el devia fer poc àgil i de curts desplaçaments. Sembla que ens trobem davant una bèstia sedentària i poc simpàtica. De tota manera no

hi ha cap dubte que era un mamífer, ja que ha estat possible d'identificar els restes dels òrgans sexuals d'aquest espécimen del gènere masculí: una mena de tub que li sortia per la part del darrere. Posseïa quatre peus rodons molt estranys.

3.— La utilitat d'aquest objecte resta no explicada. Devia de ser només decoratiu. El fet que només se n'hagi trobat un demostra el seu estat de regressió i decadència. Ningú devia de fer-ne cas.

4.— Més estorament ha produït aquesta mena de cosa que vostès mateixos contempen. Realment sorprenent i estrany. Els seus posseïdors no devien ser massa primmirats i una mica badocs. Vaja, que es deixaven aixecar la camisa molt fàcilment. A l'angle inferior dret hi ha unes lletres que venen a dir, més o menys, MIRO. Nosaltres, però, ens ho mirem i no ens ho creiem.

5.— Això sí que se sap què és: un model avançat de ulleres.

6.— Fòssil poc agraït i pudent. No estem per hòsties i més hi guanyariem si el tancàvem al rebost.

Però sense els pernells, que se'ls fot.

7.— Aquestes runes recorden les antigalles romanes. Però en aquesta mena de circs encara no se sap ben bé quins eren els sacrificis que s'hi celebraven. Els caps, però, devien rodar-hi sols. Ja que s'han trobat molts restes rodons als sotans.

8.— Aquest que ara veieu és el crani més singular que s'ha pogut rescatar de l'oblit dels segles. És molt curiosa la seva forma allargada tipus albergínia verda. De tota manera no hauria passat a la història si no fos per les pigues nombroses que porta al seu cim. Exemplar obsolet i especialment prehistòric. Quan va arribar al museu va tenir un gran èxit: Ja és aquí, deien els turistes de la Galàxia Gutenberg, els molt animalots. Ara ja s'ha cansat tothom de la seva presència i, a fe, que comença a fer nosa.

9.— Això no és un home. Tot intent de compararlo fisiològicament amb els espécimens més retrassats de l'antiga espècie ha fracassat estrepitosament. De tota manera l'aparença superficial els hi feia ama-

gar molt bé la seva imbecilitat, curtesa, mongolisme, cretinisme, etc. En fi uns llanuts de la pitxor mena. L'exemplar conservat presenta un encarcament de braç que fa fredat, s'ho devia passar molt malament.

10.— Columna amb dit no identificada. Aquests "catalanescos" eren uns frívols.

11.— D'això en deien "llibre", no se sap la seva utilitat.

12.— Cadàver extraordinàriament conservat d'aborigen. Per certs indicis que no són del cas s'ha pogut deduir que es tracta d'una femella "catalanesca". Habitats al nostre dessexuat segle XXXVII no entenem de cap de les maneres com podien arribar, aquests antics, a juntar-se concupiscentment uns amb els altres. Davant d'aquest fòssil podem pensar-hi i qui ho adivini ja ho sabrà.

Oliver III, l'estret.

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/78
Apartat de Correus, n. 52
Mataró
ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. 8-34.263-1978

Fotocomposició: Copisteria La Juliana-dr. farrero, 6 (Argenton)
Imprimeix: Imprimeia Mas, Gnr. Mola, 76 (Mataró)

Equip Redactor: Toni Albert, Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fabregas, Jaume Graupera.
Dibuixants: Josep Novells i Artur Palomer.

